

Sygn. akt VIII C 653/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: staż. Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.172,09 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt dwa złote dziewięć groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 1.872,87 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 19 października 2022 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 220,69 zł (dwieście dwadzieścia złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 653/22

UZASADNIENIE

W dniu 20 października 2022 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu M. C. powództwo o zapłatę kwoty 2.172,09 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi od odsetek maksymalnych za opóźnienie, od kwoty 1.872,87 zł od dnia 19 października 2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej z pozwanym umowy kredytu odnawialnego z dnia 24 listopada 2015 roku zaewidencjonowanego na rachunku nr (...) (...) (...). W związku z brakiem spłaty zadłużenia umowa została wypowiedziana, a całe zadłużenie z niej wynikające postawione w stan wymagalności. Pomimo wezwania pozwanego do zapłaty nie spełnił on roszczenia.

(pozew k. 5-8)

W odpowiedzi na pozew M. C., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik zakwestionował skuteczność wypowiedzenia umowy wskazując, że pozwany nie otrzymał oświadczenia w tym przedmiocie oraz że pismo to zostało podpisane przez nieupoważnione osoby. Dodatkowo z treści wypowiedzenia nie wynika na jakiej podstawie stosunek umowny został rozwiązany. Pełnomocnik zaprzeczył również, aby pozwany był wzywany do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy, podniósł, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia tak w zakresie należności głównej, jak i odsetek.

(odpowiedź na pozew k. 56-57)

W toku procesu strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 94-94v., k. 123-123v., pismo procesowe k. 96-97)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2015 roku M. C. zawarł z powodem umowę kredytu odnawialnego, na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu odnawialnego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym o nr 33 1020 (...) (...) na cele konsumpcyjne w formie limitu kredytowego w kwocie 5.000 zł. Udostępnienie kredytu kredytobiorcy nastąpiło w drodze postawienia środków do jego dyspozycji na rachunku.

Posiadacz rachunku był uprawniony do wykorzystywania limitu w całości lub w części. Każda spłata całości lub części wykorzystanego kredytu powodowała jego odnowienie

o kwotę dokonanej spłaty i mógł być on wielokrotnie wykorzystywany i spłacany w okresie kredytowania wynoszącym 12 miesięcy. Po upływie tego czasu kredyt mógł być przedłużany na kolejne 12-miesięczne okresy. Jeśli posiadacz rachunku nie wyrażał zgody na przedłużanie umowy zobowiązany był do złożenia pisemnego oświadczenia w tym zakresie na co najmniej

3 dni przed upływem 12-miesięcznego okresu obowiązywania umowy oraz do spłaty całości zadłużenia.

Obowiązkiem kredytobiorcy było wnoszenie systematycznych wpływów pieniężnych na rachunek, w wysokości nie niższej niż określona we wniosku kredytowym. Bank miał prawo pobierania w drodze potrącenia z wpłat na rachunek, ze środków pieniężnych przechowywanych na rachunku należności z tytułu spłaty kredytu, odsetek oraz prowizji i opłat.

W związku z udzieleniem pozwanemu kredytu powód nie pobierał prowizji. Całkowity koszt kredytu wyniósł 274,02 zł, a (...) 10,47%. Od wykorzystanego kredytu Bank pobierał odsetki według zmiennej stopy procentowej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 10%.

W razie niespłacenia kredytu odnawialnego w umownym terminie oraz braku środków na koncie na spłatę kredytu, kwota niespłaconego kredytu stawała się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego powód był uprawniony naliczać odsetki karne

w wysokości odsetek maksymalnych wynikającej z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Bank mógł wypowiedzieć umowę m.in. w przypadku niedotrzymania przez posiadacza rachunku warunków udzielenia kredytu. Okres wypowiedzenia wynosił

2 miesiące od dnia doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi rachunku.

W dniu zawarcia umowy powód otworzył rachunek z udostępnionym limitem kredytowym.

(umowa kredytu odnawialnego wraz z załącznikami k. 10-14, okoliczności bezsporne)

Pozwany aktywnie korzystał z udostępnionego mu limitu odnawialnego. Jednocześnie umowa była przedłużana na kolejne 12-miesięczne okresy. Ostatni raz dodatnie saldo na rachunku pozwanego – 423,79 zł – odnotowano w dniu 10 września 2019 roku. Po tej dacie M. C. zasilił rachunek dwukrotnie kwotą 100 zł oraz dokonał następujących operacji obciążających saldo rachunku: zakup przy użyciu karty (497,98 zł), przelew środków (3.270 zł), spłata raty kredytu (110,46 zł, 138,40 zł, 105,76 zł, 143,10 zł, 108,08 zł, 69,20 zł, 0,33 zł, 71,58 zł, 20,09 zł, 1,73 zł, 49,26 zł), wypłata w bankomacie (700 zł i 200 zł), przy czym ostatnia operacja dokonana przez dłużnika na rachunku miała miejsce w dniu 23 stycznia 2020 roku. W tym okresie Bank naliczył odsetki w łącznej wysokości 113,82 zł oraz opłaty za kartę (3 x 8 zł). Na dzień 23 stycznia 2020 roku ujemne saldo rachunku wyniosło 5.000 zł. Saldo to zostało następnie powiększone w kolejnych miesiącach o opłatę miesięczną za kartę (8 x 8 zł), prowizję za odnowienie kredytu (125 zł) oraz należności odsetkowe (łącznie 0,63 zł). Ostatecznie powód w zakresie kwoty 119,88 zł anulował prowizję za odnowienie kredytu,

co skutkowało zmniejszeniem zadłużenia do poziomu 5.069,75 zł (stan na dzień 9 września 2020 roku). W dniu 12 września 2020 roku Bank dokonał przeniesienia zadłużenia w wysokości 5.000 zł (tj. odpowiadającej przyznanemu limitowi) na inny rachunek o nr (...) (...) (...).

Z uwagi na zaprzestanie spłaty zadłużenia, pismem z dnia 27 marca 2020 roku, przesłanym w dniu 31 marca 2020 roku, powód wezwał pozwanego do spłaty w terminie 14 dni zadłużenia w wysokości 139,91 zł, informując jednocześnie o możliwości złożenia w w/w okresie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Zastrzegł ponadto, że niedotrzymanie warunków określonych w umowie upoważnia Bank do jej wypowiedzenia. O istnieniu zadłużenia powód informował również w pismach z dnia 12 lutego 2020 roku i 28 lutego 2020 roku.

Pismem z dnia 16 czerwca 2020 roku, doręczonym w trybie awizo, Bank wypowiedział przedmiotową umowę z powodu nieuregulowanego zadłużenia przeterminowanego z zachowaniem okresu wypowiedzenia. W treści wypowiedzenia powód wskazał, że zadłużenie pozwanego wynosi 5.040 zł przekroczenia kwoty kredytu oraz 216,18 zł odsetek. Jednocześnie poinformował, że po upływie terminu wypowiedzenia rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy zostanie przekształcony w rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy bez dopuszczalnego salda debetowego.

Po rozwiązaniu umowy, pismem z dnia 19 października 2020 roku, powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w wysokości 5.311,69 zł.

Wszystkie pisma, o których mowa wyżej, zostały przesłane na adres pozwanego podany przez niego w umowie kredytu odnawialnego. Pod oświadczeniem o wypowiedzeniu podpisy złożyły upoważnionego przez Bank osoby.

(wypowiedzenie k. 18, przesyłka k. 19, k. 21, wezwanie do zapłaty k. 20, k. 81, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 70-70v., zestawienia operacji k. 71-80v., wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 82-83v., przypomnienie k. 84, zawiadomienie k. 85, pełnomocnictwo k. 86, k. 87)

W dniu 14 czerwca 2021 roku saldo zadłużenia pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu odnawialnego (5.000 zł) zostało pomniejszone o kwotę 2.682,04 zł, w dniu 15 czerwca 2021 roku o kwotę 444,42 zł, w dniu 16 grudnia 2021 roku o kwotę 0,67 zł. W następstwie powyższego niespłacona część kapitałowa wyniosła 1.872,87 zł. Wartość niespłaconych odsetek karnych (tj. odsetek maksymalnych za opóźnienie) za okres do dnia 24 sierpnia 2022 roku wyniosła 230,85 zł.

Odsetki karne liczone od kwoty 1.872,87 zł za okres od dnia 25 sierpnia 2022 roku do dnia 18 października 2022 roku wynoszą 68,78 zł.

(szczegółowe rozliczenie kredytu k. 16, kalkulator odsetkowy L.)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanego. W złożonych wyjaśnieniach pozwany zaprzeczył, aby otrzymał wypowiedzenie umowy oraz wezwanie do zapłaty, przyznając jednocześnie, że w okresie od dnia zawarcia umowy zmieniał miejsce zamieszkania nie informując o tym powodowego Banku. Jednocześnie oświadczył, że nie wie, jakich spłat dokonywał na poczet umowy. Depozycje pozwanego Sąd uznał za wiarygodne, korespondowały bowiem z zebrany w sprawie materiałem dowodowym (wypowiedzenie umowy i poprzedzające je wezwanie do zapłaty po powtórnej awizacji zostały zwrócone nadawcy), były logiczne i spójne, a pozwany nie zdołał podważyć ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód wykazał, że łączyła go z pozwanym umowa kredytu odnawialnego, na mocy której pozwanemu został udostępniony limit w rachunku bankowym w wysokości 5.000 zł. Na potwierdzenie przedmiotowego stosunku zobowiązaniowego powód przedłożył umowę kredytu wraz z załącznikami, pod treścią których widnieją podpisy pozwanego. Powód załączył również zestawienia operacji dotyczące rachunku o nr (...) (...) (...), a więc wskazanego w umowie, z których jednoznacznie wynika zarówno fakt przyznania kredytu odnawialnego, jak i jego wykorzystywania przez pozwanego. M. C. nie kwestionował przy tym, że był stroną umowy z dnia 24 listopada 2015 roku, jak również właścicielem rachunku, o którym mowa wyżej. Wyjaśnienia pozwanego pozwalają również na przyjęcie, że korzystał on z limitu wszak stwierdził on „nie wiem, jakie spłaty dokonywałem na rzecz umowy”. Wypowiedź ta jasno pokazuje, że pozwany dokonywał spłat (pozwany nie twierdzi, że nie spłacał kredytu, a jedynie, że nie wie w jakiej wysokości to czynił), w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania nie budzi zaś wątpliwości, że aby spłaty takie były przez kredytobiorcę dokonywane wpierw musi istnieć określone zadłużenie. W drugiej kolejności wskazania wymaga, że powód przedłożył kompletne zestawienie operacji na rachunku, w ramach którego uruchomił kredyt odnawialny, obejmujące okres od dnia jego otwarcia do dnia przeniesienia zadłużenia po wypowiedzeniu umowy. Z zestawienia tego jednoznacznie wynika, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanego na przestrzeni kolejnych miesięcy od daty zawarcia umowy, w jakiej dacie i w jakiej wysokości pozwany wykorzystywał przyznany limit, a następnie dokonywał wpłat na poczet spłaty zadłużenia, w jakiej dacie oraz wysokości powód naliczył odsetki oraz opłaty związane z kredytem, a nadto, jakie było końcowe zadłużenie z tytułu spornej umowy. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane wydruki, załączone przez powoda, zostały opatrzone informacją o dacie ich wygenerowania, mają charakter kompletny, widnieją na nich dane pozwanego, numer i rodzaj rachunku. W ocenie Sądu w świetle przedłożonych dokumentów brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwany nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby zostały one w nieprawidłowy sposób utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Wyraźnego zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że pozwany nie podnosił, iż nie korzystał z przyznanego limitu, nie kwestionował przeprowadzonych przez siebie transakcji, widniejących na wydruku załączonym do akt sprawy, jak również faktu dokonywania spłaty zadłużenia na przestrzeni kolejnych lat obowiązywania umowy. Powtórzyć należy, że przedłożone przez powoda zestawienia operacji zawierają informację o obecnym na dany dzień saldzie zadłużenia, co pozwala w sposób precyzyjny i niebudzący żadnych wątpliwości ustalić, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie kredytobiorcy. Wskazać wreszcie należy, że pozwany nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby poza wpłatami wykazanymi w załączonych zestawieniach, dokonał innych wpłat, a tym samym nie wykazał, że spełnił świadczenie w większym zakresie, aniżeli oznaczonym przez powoda. Reasumując, w oparciu o przedłożoną umowę o kredyt odnawialny, zestawienia operacji, historię operacji na kontrakcie kredytowym, Sąd przyjął, że pozwany nie spłacił zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy.

W ocenie Sądu nie budzi również wątpliwości, że zadłużenie zaksięgowane na rachunku o nr (...) (...) (...) jest tym samym zadłużeniem, jakie powstało na rachunku (...) (...) (...). Przypomnienia wymaga, że w treści wypowiedzenia powód poinformował pozwanego, że po upływie okresu wypowiedzenia dotychczasowy rachunek zostanie przekształcony w rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy bez dopuszczalnego salda debetowego. Następnie, w historii operacji na kontrakcie kredytowym (k. 70) odnotowano, iż w dniu 12 września 2020 roku nastąpiło uruchomienie kredytu w kwocie 5.000 zł, co odpowiada operacji na rachunku nr (...) (...) (...) z tej samej daty (k. 81v.) o treści „przeniesienie zadłużenia 08 1020 (...) (...)”. Po tej operacji ujemne saldo na pierwotnym rachunku zostało zmniejszone z 5.069,75 zł do 69,75 zł, a więc właśnie o kwotę 5.000 zł.

W ocenie Sądu powód udowodnił także, że skutecznie wypowiedział umowę kredytu odnawialnego stawiając całość niespłaconego zadłużenia w stan wymagalności. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że

pismem z dnia 27 marca 2020 roku powód wezwał pozwanego do spłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 139,91 zł pod rygorem wypowiedzenia umowy, informując jednocześnie o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzacji zadłużenia, czym spełnił warunek przewidziany w art. 75c ustawy Prawo bankowe. Jak wynika z treści wezwania, zostało ono nadane w dniu 31 marca 2020 roku w PP S. (...) i zostało przesłane – jako przesyłka rejestrowana (nr przesyłki (...) został podany na wezwaniu) na adres pozwanego oznaczony w treści umowy kredytu. Zgodnie z art. 3 pkt 22 Pr. poczt., przesyłką poleconą jest przesyłka rejestrowana będąca przesyłką listową, doręczaną w sposób zabezpieczający ją przed utratą, ubytkiem zawartości lub uszkodzeniem, a przesyłką rejestrowaną jest przesyłka przyjęta za pokwitowaniem przyjęcia i doręczana za pokwitowaniem odbioru (art. 3 pkt 23). Jak wynika z art. 3 pkt 8 Pr.poczt., nadanie przesyłki oznacza polecenie doręczenia zgodnie z umową o świadczenie usługi pocztowej, zaś zawarcie umowy o świadczenie usługi pocztowej następuje w szczególności przez przyjęcie przez operatora pocztowego przesyłki pocztowej do przemieszczenia i doręczenia – art. 15 Pr. Poczt. Brak dowodu potwierdzenia odbioru przesyłki poleconej, co oczywiście nie oznacza, że ta nie została doręczona adresatowi. Jeżeli bowiem operator pocztowy nie zwrócił nadawcy tej przesyłki można domniemywać, że została doręczona adresatowi, zgodnie bowiem z art. 32 Pr. Poczt. przesyłkę pocztową, której nie można doręczyć adresatowi, operator pocztowy, który zawarł z nadawcą umowę o świadczenie usługi pocztowej, zwraca nadawcy. W związku z tym należy uznać, że dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi domniemanie doręczenia jej adresatowi, który może je obalić, wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią. Należy zwrócić uwagę, że regułą jest, iż przesyłki pocztowe, zwłaszcza rejestrowane, są doręczane. Na adresacie oświadczenia spoczywa ciężar ewentualnego wykazania, że pomimo zaistnienia okoliczności wskazanych przez nadawcę nie miał on możliwości zapoznania się z treścią wysłanego mu oświadczenia (np. pomimo doręczenia przesyłki pocztą nie mógł jej podjąć w terminie wskazanym na awizo z uwagi na chorobę lub inne zdarzenie, leżące poza swobodą decyzji adresata - zob. wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010 roku, II PK 295/09, L.; wyrok SN z dnia 17 marca 2010 roku, II CSK 454/09, OSNC 2010, Nr 10, poz. 142; postanowienie SN z dnia 9 lipca 2009 roku, II PZP 3/09, B. (...), Nr 7). Dowód taki jednak w sprawie nie został przez pozwanego przeprowadzony. Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że poza przedłożeniem wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem jego nadania, powód załączył także wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego, który potwierdza, że przesyłka o nr „ (...) (...) 698” została nadana, a następnie wydana do doręczenia. Wprawdzie wydruk taki nie ma mocy dokumentu urzędowego, niemniej jednak w połączeniu z całym zebrany w sprawie materiałem dowodowym dowodzi on, że powód prawidłowo wezwał pozwanego do zapłaty. W tym zakresie Sąd w pełni podziela argumentację powoda przytoczoną na gruncie pisma procesowego z dnia 20 lutego 2023 roku (k. 65-69v.) wraz z przywołanym na jej poparcie orzecznictwem. Końcowo uwypuklenia wymaga, że nie ma znaczenia okoliczność, że pozwany nie odebrał kierowanych do niego wezwań do zapłaty, ani oświadczenia o wypowiedzeniu. W sprawie niesporne było, że powód kierował korespondencję do pozwanego na podany przez niego w treści umowy adres. Wprawdzie pozwany w toku przesłuchania oświadczył, że spod tego adresu się wyprowadził, to jednocześnie przyznał, że nie poinformował o powyższym powoda. Tym samym pozwany nie może w toku procesu bronić się zarzutem, że nie otrzymał wezwania do zapłaty/wypowiedzenia, skoro Bank przesłał je na znany sobie adres oznaczony w umowie. To obowiązkiem pozwanego było powiadomienie powoda, że zmienił miejsce zamieszkania jeśli chciał, aby korespondencja bankowa była przesyła gdzie indziej. Co oczywiście, sam fakt zmiany miejsca zamieszkania nie oznacza jeszcze, że nowy adres będzie stanowił adres korespondencyjny. Zresztą pozwany przyznał również, że jego rodzice, mieszkający pod adresem wpisanym w umowie, odbierali w jego imieniu korespondencję i mu ją przekazywali (taka też sytuacja miała miejsce w toku procesu co potwierdza fakt odbioru przez J. C. odpisu pozwu – k. 54, osoba ta odebrała także w imieniu pozwanego korespondencję wysłaną przez sąd w toku e.p.u. – k. 45v.). Oczywiście wezwanie poprzedzające wypowiedzenie, jak i samo wypowiedzenie nie zostały odebrane, ale z przyczyn wyżej omówionych okoliczność ta nie może obciążać powoda. Jak wyjaśnił przy tym Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 3 października 2019 roku (I ACa 44/19, L.), banki nie mają w zasadzie możliwości ustalenia adresu swych klientów w inny sposób niż poza kierowaniem zapytań do właściwych organów ewidencjonujących dane (odmiennie jest w przypadku komorników, którzy mają wgląd do bazy pesel). Te z kolei nie udzielą odpowiedzi bez wykazania interesu prawnego wnioskodawcy do uzyskania danych. Gdyby korespondencja została zwrócona nadawcy z adnotacją, że adresat nie jest znany czy podobną, to wówczas można by uznać, że faktycznie istnieje potrzeba ustalenia adresu. Jednak gdy zostaje ona zwrócona z adnotacją o braku podjęcia w terminie - wówczas świadczy to nie o błędnym adresie, ale o nieodebraniu

przesyłki z przyczyn leżących po stronie adresata. Nie daje to żadnych podstaw do przyjęcia, że adresat nie zamieszkuje czy nie może odebrać pod tym adresem korespondencji. Przytoczyć warto także stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28 grudnia 2017 roku (I ACa 713/17, L.), że obowiązek wskazania bankowi innego adresu, pod którym faktycznie przebywa kredytobiorca, spoczywa na nim samym. Sąd ten uznał, że w sytuacji, gdy korespondencja jest kierowana do pozwanego na wskazany przez niego adres, to zgodnie z art. 61 § 1 k.c. należy uznać, że wezwania i oświadczenie woli zostały złożone pozwanemu skutecznie, gdyż mógł się zapoznać z ich treścią. W ten sam sposób kwestię tę ocenił Sąd Najwyższy akcentując, że skuteczność wezwania przez bank kredytobiorcy do zapłaty zaległej raty kredytowej i wypowiedzenia umowy kredytowej uzależniona jest od dokonania czynności upominawczych i doręczenia tych oświadczeń na właściwy, ostatni i znany bankowi adres kredytobiorcy (por. wyrok z dnia 8 września 2016 roku, II CSK 750/15, Mon. Pr. Bank. (...)). Finalnie przypomnienia wymaga, że pod oświadczeniem o wypowiedzeniu podpisy złożyły upoważnione do tego przez Bank osoby, na dowód czego powód złożył stosowne dokumenty pełnomocnictwa (k. 86 i 87). Samo wypowiedzenie zostało sporządzone zgodnie z postanowieniami umowy, a w jego treści, wbrew wywodom pełnomocnika pozwanego, powód określił przyczynę rozwiązania umowy podając, że następuje ono „z powodu nieuregulowanego zadłużenia przeterminowanego”. Przyczyna ta niewątpliwie spełnia kryteria „niedotrzymania przez posiadacza rachunku warunków udzielenia kredytu określonych w umowie”, o których mowa w § 18 ust. 2 umowy. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, że powód skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę kredytu odnawialnego.

Jednocześnie w oparciu o szczegółowe rozliczenie kredytu (k. 16) Sąd przyjął, że „wyjściowe” zadłużenie pozwanego wynoszące 5.000 zł zostało częściowo spłacone i na datę wytoczenia powództwa wynosiło 1.872,87 zł kapitału oraz 230,85 zł odsetek. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że rozliczenie to nie precyzuje dokładnie co oznacza „spłata kredytu w syt.specjal.”, to bowiem powinnością pozwanego było wykazanie, że dokonał spłaty zadłużenia, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Obowiązkiem powoda było wyłącznie wykazanie, że zadłużenie w określonej wysokości istniało i było wymagalne. Temu obowiązkowi Bank sprostał. W zakresie należności odsetkowej krótkiego wyjaśnienia wymaga, że z przywołanego rozliczenia wynika, w jakiej wysokości procentowej powód naliczał odsetki karne, a także ile wynosiła ich wartość na dzień 24 sierpnia 2022 roku (230,85 zł). Odsetki te były przy tym naliczone od każdorazowego kapitałowego zadłużenia pozwanego, a dodatkowo powód zaczął je naliczać z opóźnieniem (zadłużenie było wymagalne od dnia 25 września 2020 roku, natomiast przy pierwszym naliczeniu odsetkowym, którego powód dochodzi pozwem, datowanym na dzień 15 czerwca 2021 roku, wskazano ilość opóźnienia 114 dni). Z kolei odsetki od dnia 25 sierpnia 2022 roku do dnia 18 października 2022 roku liczone od niespłaconego kapitału – 1.872,87 zł – wynoszą 68,78 zł, co daje łączną ich wartość 299,63 zł, przy czym powód żądał z tego tytułu kwoty 299,22 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.172,09 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 1.872,87 zł od dnia 19 października 2022 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiszczyć je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 220,69 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 200 zł, koszt notarialnie poświadczonego pełnomocnictwa – 3,69 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.